

svares en Rente af den Størrelse, Retten finder rimelig, i hele eller en Del af Perioden mellem det Tidspunkt, da Retten til at gøre Kravet gældende ved Søgmaal opstod, og Dommen. Af Pengebeløb tilkendt ved Dom svares der 4 pCt. aarlig Rente ifølge en Lov fra 1838. Loven af 1934 omfatter ikke Tilfælde, hvor der ifølge Aftale eller anden særlig Hjemmel skal svares Rente, og giver ikke Ret til at tilkende Rentens Rente.

Ifølge Paragraffens 3die Stykke, 1ste Punktum bevarer Fordringshaveren sin eventuelle Ret til paa andet Grundlag at kræve højere Rente. Denne Regel finder f. Eks. Anvendelse i Tilfælde, hvor der ifølge Handelssædvane skal betales 6 pCt. Rente, samt paa Fordringer, der efter Aftale bærer højere Rente end 5 pCt.; her vedbliver Renten — ligesom efter nugældende Ret — at løbe uforandret efter Forfaldstid. Nogen Forhøjelse af Renten — som efter Loven af 1855 — indtræder derimod ikke, ej heller ved Sagsanlæg. En saadan Forhøjelse er efter Kommissionens Mening ubegrundet, jfr. ogsaa Bemærkningerne til Udkast til Lov om Køb § 38. Hvor det er Fordringshaveren særlig magtpaaliggende, at Betalingen sker punktlig, maa han sikre sig ved Aftale om, at Skyldneren i Tilfælde af Forsinkelse skal erlægge en Bod eller Mulkt.

Efter nugældende Ret antages det i Almindelighed, at Fordringshaveren vel er afskaaret fra at kræve yderligere Erstatning for Rentetab end hjemlet ved Loven af 1855, men at det ikke er udelukket, at han foruden Morarenten kan faa Erstatning for andet Tab ved Forsinkelsen, f. Eks. hvor det drejer sig om et Tilsagn om Kredithjælp, eller hvor der lides Tab ved Kursvingninger. Det fastslaas nu i Paragraffens 3die Stykke, 2det Punktum, at Fordringshaveren har Ret til Erstatning for Tab, som Renten ikke dækker, naar Betingelserne herfor efter almindelige Retsgrundsætninger foreligger.

Som ovenfor nævnt har man ikke ophevet de særlige Lovregler om Morarente, og det udtales udtrykkelig i Paragraffens 4de Stykke, at de vedblivende skal have

Gyldighed; men det bestemmes dog, at Skyldneren, hvis de fører til en lavere Rente, skal betale 5 pCt. fra Retsforfølgnings Begyndelse. Denne Regel vil f. Eks. kunne finde Anvendelse med Hensyn til Forsikringsaftalelovens § 24.

Ligesom Bestemmelserne i Udkastets § 6 skal de i nærværende Paragraf foreslaaede Regler — der iøvrigt kan fraviges ved Aftale — anvendes, hvor Betalingstiden indtræder efter Lovens Ikrafttræden. —

Med Hensyn til de i §§ 6 og 55 omhandlede Regler har der ikke kunnet opnaas Ensartethed i de fire Landes Udkast. Det finske, norske og svenske Udkast indeholder kun Bestemmelser, for saa vidt angaar Gældsbrevsforhold; de findes i § 6.

Efter det norske Udkast er Skyldneren, der ikke betaler i Tide, pligtig at svare 5 pCt. aarlig Rente fra den Dag, Gælden skulde have været afgjort. Den i Paragraffens 2det Stykke foreslaaede Regel stemmer med den danske § 55, 3die Stykke. Om Paragraffens 3die Stykke henvises til Bemærkningerne til § 6.

I det finske og svenske Udkast bestemmes det, at en aftalt Rente uanset dens Størrelse vedbliver at løbe uændret efter Forsinkelsens Indtræden. Hvor Rente ikke er aftalt, opretholdes de nugældende Regler, hvorefter der gøres Forskel paa, om der er fastsat en bestemt Betalingstid eller ej. I det førstnævnte Tilfælde skal der svares en Morarente af 6 pCt. fra det paagældende Tidspunkt, medens Renten i det sidstnævnte Tilfælde er 5 pCt. fra Sagsanlægget.

Endvidere findes der i Paragraffens 3die Stykke en Regel, der svarer til det danske Udkasts § 55, 3die Stykke, 2det Punktum. Men Reglen omfatter kun „særskild skada“, og medens der i den danske og norske Bestemmelse intet er udtalt om Erstatningsbetingelserne, fastslaas det her, at Fordringshaveren har Krav paa Erstatning „såsom för annan skada“.

Det finske og svenske Udkast indeholder ingen Bestemmelse svarende til det danske Udkasts § 6, jfr. Bemærkningerne til denne Paragraf.